

A Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.253/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe; eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	helységlí Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Vattay Gergely kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (4. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 52.K.700.921/2025/3. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 26.000 (huszonhatezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A hivatásos szolgálati jogviszonyban álló felperes a 2021. február 1. és 2024. január 31. napjai közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes kerületi Rendőrkapitányság állományában, körzeti megbízott beosztásban teljesített szolgálatot. Szolgálati panaszát – melyben a beosztásához nem tartozó járőri, járőrszolgálati, átkísérési, kísézőőri, rendezvénybiztosítási, csapatszolgálati feladatok ellátásáért, valamint a TIK (a továbbiakban: TIK) általi küldések rendszeres teljesítéséért megbízási díjat igényelt – az alperes vezetője a határozatszám1 iktatószámú határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

A kereset és a védírat

[2] A felperes keresetében az alperest a perbeli időszak vonatkozásában 1.043.568 forint megbízási díj és annak 2022. augusztus 6. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. A megbízási díj mértékét az illetményalap 75%-ában jelölte meg. Keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a)-c) pontjait, valamint (5) bekezdését jelölte meg.

[3] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összecszerúségét is vitatva.

A megelőző első-és másodfokú eljárás

[4] A Fővárosi Törvényszék az 52.K.701.505/2024/11. számú ítéletével a felperes – szolgálati panaszt elutasító határozattal szemben előterjesztett – keresetének helyt adott, az alperest 1.043.568 forint megbízási díj és annak 2022. augusztus 6. napjától a kifizetés napjáig számított késedelmi kamata megfizetésére kötelezte.

[5] Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 4.Kf.700.488/2024/4. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Rögzítette, hogy az elsőfokú ítéletből nem állapítható meg, hogy a bíróság a döntése meghozatalakor milyen tényeket és körülményeket fogadott el valónak, a bizonyítékok mérlegelése során mely bizonyítékokat és tényeket tekintett irányadónak. Habár az ítélet tényállási részében az ügy előzményei, a szolgálati panasszal kapcsolatos eljárás körülményei és az annak során kifejtett alperesi álláspont szerepel, azonban mindezekből nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság a megbízási díjra való jogosultság szempontjából mely tényeket értékelt relevánsnak. Továbbá a felperes által csatolt kimutatásból nem állapítható meg, hogy a megjelölt időpontokban ténylegesen milyen többlettevékenységet végzett, mint ahogyan az sem, hogy azt a működési körzetén belül vagy kívül teljesítette. Az alperesi védírat részletesebb kimutatást tartalmaz, azonban annak keresettel és a csatolt kimutatással való összevetése – a törvényi kíváncsallom ellenére –

nem történt meg. A tényállás tisztázási kötelezettség elmulasztására figyelemmel a többletmunka jelentős, és annak nem eseti jellegére vonatkozó következtetést megalapozottan levonni nem lehet.

[6] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság számára iránymutatásként előírta, hogy a megismételt eljárásban tisztázni és rögzítenie kell a releváns tényeket; a kereseti kérelemről az alkalmazott jogszabályok tükrében a rendelkezésre álló bizonyítékok (szükség esetén további bizonyítás) alapján kell állást foglalnia; az érdemi döntését a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (4)-(5) bekezdéseiben foglaltak szerint a megállapított tények, bizonyítékok és jogszabályok összevetésével kell indokolnia. A jogi indokolásban a bizonyítékok mérlegelése során a bizonyítékok számba vételét és értékelését nem mellőzheti, a mérlegelése során figyelembe vett szempontokat világosan ki kell fejtenie.

Az elsőfokú bíróság megismételt eljárásban hozott ítélete

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperest – késedelmi kamattal növelten – a kereseti kérelemnek megfelelő 1.043.568 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Döntését – a Hszt. 2. § 4., 24., 25., 28., 31. pontjára, 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (2)-(6) bekezdéseire, a rendőrség szervei illetékességi területének megállapításáról szóló 67/2007. (XII. 28.) IRM rendelet (a továbbiakban: 67/2007. IRM rendelet) 1. számú melléklet 5. pontj 5.1.1. alpontjára, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményeinek és egyéb juttatásainak megállapításairól, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet 10. § (2) bekezdésére, a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 2., 21., 24., 25. pontjaira, valamint a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőrszabályzat) 4., 5., 22. és 23. pontjaira alapította, figyelembe véve a Hszt. 2023. február 1. napjával módosuló szabályait és a KMB Szabályzatnak a 25/2022. (VIII. 11.) ORFK utasításon alapuló 2022. augusztus 12. napján hatályba lépett módosítását is. A megismételt eljárás során hozott ítéletében a felperes személyes meghallgatása során tett nyilatkozatát és a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok tartalmát értékelte.

[8] A KMB Szabályzat és a Járőrszabályzat fenti rendelkezéseire hivatkozással megállapította, hogy a körzeti megbízotti feladatok és a járőrfeladatok elválnak egymástól, a felperes által végzett járőrszolgálati és egyéb feladatok nem tartoztak a kinevezése szerinti beosztásához, azokat a felperes a saját beosztásának ellátása mellett a körzeti megbízotti működési körzetén kívül is rendszeresen ellátta. A munkáltató a kinevezés szerinti beosztás keretein belül határozhatja meg a munkaköri leírásban a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni, azonban jogellenes az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör akár átmeneti, akár tartós feladatának ellátását. A felperesnek folyamatosan, napi rendszerességgel kellett ellátnia a működési körzetén kívüli, a szolgálati beosztásához nem tartozó járőri és egyéb (TIK küldési, átkísérési, rendezvénybiztosítási és csapatszolgálati) feladatokat, amire tekintettel megbízási díjra jogosult. A megbízási díj fizetése alóli mentesülést a KMB Szabályzat 2022. augusztus 12. napjától történő módosítása sem eredményez, mivel a felperes

szolgálati helye, az kerületi Rendőrkapitányság, és annak állománytáblája nem változott. A szolgálati beosztás csak az adott kapitányság állománytáblázatával összefüggésben, az abban meghatározott munkakörök tekintetében értelmezhető. A más kerületben (helységi egész területén) teljesített régiós szolgálattal a felperes a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört látta el. A szolgálati beosztáshoz azonban csak a saját kerületi kapitányság állománytáblájának szolgálati beosztása szerinti feladatok tartozhatnak. A felperes kinevezése az kerületi Rendőrkapitányság szolgálatteljesítési helyre történt, aminek illetékességi területe a 67/2007. IRM rendelet szerint a kerület közigazgatási területére terjed ki. A felperes Hszt. 2. § 31. pontja szerinti szolgálatteljesítési helye pedig ennek megfelelően megegyezik a kerület közigazgatási területével, azt az alperes nem tagíthatja az illetékességi területén túlmenően. A más kapitányság területén végzett munka önmagában többletfeladatokat generál, mivel az nem tartozik a szolgálati beosztásához. A kereseti kérelmet a 2023. február 1. napjától kezdődő időszak tekintetében is megalapozottnak találta, mivel a Hszt. 71. § (3) bekezdésének módosításával bevezetett konjunktív feltételek (többletmunka jelentős mennyisége és azok nem eseti jellege) ezen időszakban is megvalósultak. A felperes havonta 6-9-10 alkalommal látott el többletfeladatot, amely jelentős többletmunkának minősül, továbbá azok nem csak eseti jelleggel, hanem rendszeresen merültek fel, ciklikusan ismétlődtek. A havi 5-6-8-10 többletmunka nominálisan olyan mérték, mely rendszerességet, folyamatosságot, ismétlődést jelent, és kizárja a tevékenység eseti jellegét.

[9] A megbízási díj havi összegét a kereseti kérelemmel egyezően a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában határozta meg, a felperes által ellátott zömében havi 6-10, néhány hónapban 4-5 szolgálat alkalmával végrehajtott többletfeladat mennyiségére, rendszerességére, folyamatosságára, valamint arra a körülményre figyelemmel, hogy a beosztásához nem tartozó feladatok teljesítése érdekében folyamatosan rendelkezésre kellett állnia.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[10] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Jogszabálysértésként a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 268. §-át, a Hszt. 45. § (1) bekezdését, 71. § (1) bekezdés c) pontját, (3), (5), (6) bekezdéseit, a KMB Szabályzat egyes pontjait, valamint az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv TIKjait, egyes rendőri szervek ügyelei, valamint a segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről szóló 57/2013. (XII. 21.) ORFK utasítását (a továbbiakban: TIK utasítás) jelölte meg. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság a tényállást felderítette, azonban az irányadó jogszabályi rendelkezéseket csak részben alkalmazta megfelelően; az érdemi döntésének meghozatala során téves jogkövetkeztetésre jutott. A megbízási díj iránti követelés adataiban, mivel a felperes a feladatait a munkaköri leírásában szereplő illetékességi területen teljesítette. E körben utalt a szolgálati hely Hszt. 2. § 28. pontjában megjelölt fogalmára, valamint a TIK utasítás 46/A. pontjában rögzítettek. A körzeti megbízott a szolgálatteljesítési idejének legalább 70%-ában közterületi tevékenység ellátására köteles; a felperes járőrszolgálati, csapaterős és rendezvénybiztosítási feladatai ilyen tevékenységnek minősülnek. Hivatkozott a KMB Szabályzat 21. pontjának e) alpontjában szereplő rendelkezésre is, miszerint a körzeti megbízott a csapatszolgálati tevékenység végrehajtására

a működési körzetéből jogszerűen elvonható. Az elsőfokú bíróság azt a tényt, hogy a felperes szolgálati ideje nem változott, nem értékelte kellő súllyal. Hivatkozása szerint helységi Rendőr-főkapitányának a TIK működéséről, továbbá egyes ügyeleti tevékenységek szabályairól szóló 7/2020. (III. 3.) Intézkedése (a továbbiakban: Intézkedés) III/A. fejezet 13/A pontja alapján az egyes kerületek területén adódó kevesebb rendőri egységet igénylő címekre küldhető helyi TIK egység hiányában bármely kerületi rendőri egység küldhető. A Hszt. és a TIK utasítás rendelkezéseit egymással összhangban kell értelmezni. A kereset összecszerúságát érintően kiemelte, hogy a felperes által F/2. számon csatolt kimutatás nem alkalmas arra, hogy abból az elvégzett feladat nehézsége és ezáltal a többletfeladat-ellátásával arányban álló megbízási díj mértéke megállapítható legyen. Az elsőfokú bíróság a Hszt. módosításával és az azt megelőző időszakot érintő különbségtételt nem tett; ugyanis a Hszt. 71.§ (3) bekezdése szerinti jelentős többletmunka csakis a korábbi időszakhoz viszonyítottan, azzal összehasonlításban ítélt meg. A felperes munkavégzésében 2023. február 1. napját követően sem mennyiségben, sem minőségben változás nem állt be, ennél fogva a kereset jogalapja hiányzik.

[11] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hivatkozása szerint az alperes fellebbezésében nem fejtette ki, hogy tényállást mely részében vitatja, mit tart helyesnek; az elsőfokú bíróság az érdemi döntése meghozatala során milyen adatok értékelését mulasztotta el. Az alperes nem adott elő olyan körülményt, amit a törvényszék nem vizsgált. A közterületi szolgálat a járőrszolgálatnak nem feleltethető meg, azzal nem feltétlenül azonos. E körben a munkáltató megalapozatlanul hivatkozik a munkaköri leírásra, mivel a munkáltató csak egy beosztáson belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat. Az alperes elismerte a járőri és egyéb feladatok ellátását, azonban álláspontja szerint azok a körzeti megbízott feladati közé tartoznak. Ezzel ellentétben a körzeti megbízott feladatait a KMB Szabályzat 2. pontja határozza meg. A járőr és körzeti beosztás nem azonos még akkor sem, ha közöttük átfedések vannak. Normális esetben a két beosztáshoz tartozó feladatokat párhuzamosan hajtják végre. A KMB Szabályzat 25. pontja nevesíti azon feladatokat is, a körzeti megbízott számára tiltottak. Ezek közé tartozik a kísérorri feladat is, melyet a felperes rendszeresen ellátott. A TIK a járőrök tevékenységét általános jelleggel irányítja. A TIK küldések során a körzeti megbízottak nem körzeti megbízotti szolgálatot látnak el, hanem a TIK irányítása alatt állnak. Ebből azonban nem következik, hogy a körzeti megbízottnak minden közterületi feladatot beosztásához tartozó jelleggel el kellene látnia. A 2023. február 1-jét követő időre az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy jelentős többletmunkát végzett, mivel havonta 5-10 szolgálat volt érintve többletfeladatokkal. A helységi egész területére vonatkozó feladatellátással kapcsolatban osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, miszerint a feladatellátásnak a rendőrkapitányság illetékességi területéhez kell igazodnia, az azon túl végzett feladatok már nem tartoznak a felperes beosztásához. A 2023. február 1-jét követő időre vonatkozó alperesi érvelés a többletfeladatok mértékének emelkedésével és összehasonlításával kapcsolatban a jogszabályi rendelkezéseknek nem felel meg.

A másodfokú bíróság döntése és jogi indokai

[12] A fellebbezés nem alapos.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú ítélet az irányadó jogszabályoknak megfelel, annak részletesen kifejtett indokaival is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[14] Az alperes fellebbezésében eljárásjogi és anyagi jogi kifogásokat is megfogalmazott. Előbbi kapcsán az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítási eszközök alkalmasságát vonta kétségbe, az utóbbival összefüggésben az elsőfokú bíróság által megítélt megbízási díj jogalapját és összecszerűségét vitatta; az elsőfokú bíróság ténymegállapításait, a beosztások ütköztetését és azok értékelését konkrét jogszabálysértésre hivatkozással nem támadta. A perbeli ügyben az ítéltáblának abban a jogkérdésben kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság – a megismételt eljárásra adott iránymutatásnak eleget téve – a releváns jogszabályi rendelkezések felhívásával, indokai részletes kifejtésével a felperes megbízási díj megfizetése iránti igénye tekintetében jogszerű döntést hozott-e.

[15] Jelen ügy elbírálása során nem volt figyelmen kívül hagyható körülmény, hogy a Fővárosi Ítéltábla az alapeljárásban hozott 4.Kf.700.488/2024/4. számú végzésével az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte, egyúttal a megismételt eljárásban elvégzendő vizsgálat eredményessége érdekében az elsőfokú bíróság részére világos és egyértelmű iránymutatást adott. A fellebbviteli bíróság iránymutatása az alsóbb fokú bíróság számára minden esetben követendő; az iránymutatást követő későbbi döntését aszerint – a perbeli tényeket szem előtt tartva, a felek által előadott nyilatkozatok és a rendelkezésre álló egyéb adatok, bizonyítékok alapján, azok értékeléséről számot adva és következtetéseikhez részletes jogi indokolást fűzve – kell meghoznia. A másodfokú bíróságnak ezért a megismételt eljárásban vizsgálnia kellett azt is, hogy az elsőfokú bíróság az alapeljárásban megfogalmazott iránymutatásnak eleget tett-e; az ítéletéből kitűnik-e, hogy az előtte folyó perben mely tényeket fogadott el valónak; az alapján milyen tényállást tekintett az ügy érdemi elbírálása szempontjából irányadónak, és ezen tényállásra figyelemmel mely bizonyítékok alapján, azokat milyen szempontok szerint értékelve, hogyan jutott az ítéletben foglalt megállapításokra, következtetésekre.

[16] A per adataiból megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a másodfokú bíróság iránymutatásait követve a felperes személyes meghallgatását foganatosította és a rendelkezésére álló okirati bizonyítékok tartalmát értékelte, döntését – a mérlegelése szempontjait felsorakoztatva – részletesen indokolta. A Kúria döntéseire alapuló irányadó bírói gyakorlatot is figyelembe véve helytállóan rögzítette, hogy a felperes a perbeli időszakban a munkaköri feladatait meghaladóan, rendszeresen a szolgálati beosztásába nem tartozó többletfeladatokat látott el. Mindezek alapján az elsőfokú ítélet felülbírálatra alkalmasnak bizonyult.

[17] Az ítéltábla mindenekelőtt rámutat, hogy Magyarország Alaptörvénye T. cikk (2) bekezdése taxatívul rögzíti mely normák minősülnek jogszabálynak; ekként jogszabály a törvény, a kormányrendelet, a miniszterelnöki rendelet, a miniszteri rendelet, a Magyar Nemzeti Bank elnökének rendelete, az önálló szabályozó szerv vezetőjének rendelete és az önkormányzati rendelet. Az alperes által hivatkozott ORFK utasítások (KMB Szabályzat, TIK utasítás) nem minősülnek az Alaptörvényben rögzített jogszabályoknak. Az ORFK utasítás a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 1. § (1) bekezdése és a 23. § (4) bekezdése alapján nem jogszabály, hanem közjogi szervezetszabályozó eszköz, ahogyan ezt a Kúria több korábbi határozatában (Kf.VII.45.188/2021/2; Kf.VII.39.052/2021/4; Kf.VII.39.890/2021/4; Kf.VII.40.247/2021/4.) kifejtette. Az ítéltábla ugyanezen szempontból nem vette figyelembe az alperesnek az Intézkedés megsértésére történő hivatkozását sem.

[18] A következőket bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, ezért ezen elvi alaphoz eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását; a hivatásos szolgálati jogviszonyban – egyezően más alá- és fölérendeltségen alapuló foglalkoztatási jogviszonnyal – a munkáltató utasítási joga nem korlátlan és csak olyan feladatot határozhat meg adott munkakörhöz rendelt, amely a munkakör keretei közé tartozik (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4., Kfv.37.193/2020/8., Kfv.VII.39.246/2020/4.). Ennélfogva helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság az ítéletében arra, hogy az alperes csak a felperes kinevezése szerinti munkakörén belül határozhatja meg szabadon a munkaköri leírásban nevesített feladatokat, és a különböző munkakörökhöz azonos feladatokat nem társíthat.

[19] Az ítéltábla hangsúlyozza, ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többlétszolgálatnak minősül, és annak ellentételezésére jogosult (BH2018. 259.). A hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztáshoz tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása azonban többlétszolgálatnak minősül, amelynek elvégzéséért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó rendszeresen elvégzett további tevékenység – a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4.).

[20] A perbeli esetben a felperes a kinevezése szerinti körzeti megbízotti beosztása mellett járőri, átkísérési, kísértőri, rendezvénybiztosítási, csapatszolgálati és TIK küldési feladatokat rendszeresen ellátott, melyek között voltak számára tiltott feladatok is, amelyek teljesítésért – a töretlen bírói gyakorlatot is figyelembe véve – az alperesnek megbízási díjat kellett volna fizetnie.

[21] Az alperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra a körülményre is, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletében az értékelési szempontokat a Hszt. módosításával érintett és az

azt megelőző időszak tekintetében nem különítette el; ezen érvelésének alaptalanságát az elsőfokú ítélet [37]-[39] bekezdéseiben foglaltak támasztják alá.

[22] A megbízási díjra való jogosultság megállapítása szempontjából szintén relevanciával bíró körülmény, hogy a Hszt. 2023. február 1-jével bekövetkezett módosítását követően a jogalkotó e jogintézményt megtartotta, azt a Hszt. 71. §-ában – a X. fejezetben meghatározott, a szolgálat teljesítésére vonatkozó általános rendelkezésektől elkülönítetten – továbbra is szabályozni kívánta akként, hogy az általánoshoz képest eltérő, a korábbiakhoz viszonyítva szigorúbb feltételek szerinti elbírálást írt elő. Nem vitás, hogy a hivatásos állomány tagja – a jogalkotó szándéka szerint – a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a szolgálat ellátásával összefüggésben köteles a szolgálati beosztásából eredő, valamint – a rendes szolgálatteljesítési idején belül külön ellentételezés nélkül – a szolgálati beosztásához nem tartozó, a végzettsége, képzettsége alapján részére a foglalkoztató szervezeti egység feladatkörén belül meghatározott szolgálati feladatait a törvényes előírásoknak, a parancsoknak és intézkedéseknek megfelelően – szükség esetén a veszély vállalásával –, az elvárható szakértelemmel és gondossággal, pártatlanul és igazságosan végrehajtani. E szabály azonban nem jelenti azt, hogy amennyiben e többletfeladatot az állomány tagja rendszeresen, tehát nem eseti jelleggel, és számára jelentős többletmunkát eredményezve végzi, akkor annak ellentételezésére ne lenne jogosult. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának módosítása a hivatásos állomány tagját általános jelleggel a megbízási díjra való jogosultságból nem zárja ki, ezen értelmezéssel a megbízási díj jogintézménye [a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja, valamint (3) bekezdése] valóban kiüresedne. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának ezért csak olyan értelmezése lehet helyes, mely a 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazásának is teret enged, ellenkező esetben a hivatásos állományú tag ellenszolgáltatás nélkül, lényegében korlátozásoktól mentesen a beosztásához nem tartozó feladat ellátására megbízhatóvá válna. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában és (3) bekezdésében meghatározott többletfeltétellel válik el a megbízási díj az általános szabályozástól; e speciális juttatás megfizetésére vonatkozó jogalkotói szándék a Hszt. 71. §-án keresztül érvényesül, jelesül az, hogy habár a hivatásos szolgálati jogviszony különleges közszolgálati jogviszony, azonban a rendszeresen előforduló, jelentős többletmunka ellátásáért a hivatásos állomány tagjai is ellenszolgáltatásban kell, hogy részesüljenek. Ezt a jogi álláspontot támasztja alá, hogy a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjában a rendszeresen elvégzett jelentős többletmunkára való utalás nem szerepel, azonban e kitétel a 71. §-ban, mint speciális szabályban megtalálható; ezen feltételek teljesülése esetén pedig a megbízási díj jár. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság helytállóan tekintette a felperes által a működési körzetén kívül rendszeresen, nagy számban végzett és többféle feladatot felölelő többlettevékenységet jelentős többletmunkavégzésnek.

[23] A felperes a perben bizonyította, hogy az eredeti szolgálati beosztásába nem tartozó feladatokat a perbeli időszak egészét érintően nem csupán eseti jelleggel, hanem rendszeresen ellátta; a Hszt. módosítását követő időszakra nézve pedig annak jelentős többletterhet eredményező jellegét is igazolta. Az elsőfokú bíróság ítéletének ez utóbbi szempontnak való megfeleléségi vizsgálatáról a [37]-[39] bekezdések tanúskodnak.

[24] Összegezve a leírtakat: az elsőfokú bíróság a 4.Kf.700.488/2024/4. számú végzésében foglalt iránymutatásnak maradéktalanul eleget tett: a szükséges vizsgálatot

elvégezte, az ítéletében a megállapított tényállásra vonatkoztatott egyértelmű és világos indokolást adott, az általa rögzítetteket pontos – az egyedi ügyre vetített – adatokkal alátámasztotta, következtetéseit a bizonyítékok értékelésével, részletes, helytálló és az e tárgykörben kialakított ítélkezési gyakorlatnak megfelelő jogi indokolással igazolta. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.).

[25] Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért azt a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében a megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése mellett be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összecszerúségi meghatározás), milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összecszerúségi eredményre vezettek volna. Az alperes érvelése arra vonatkozott, hogy az ellátott többletfeladatok nem jelentettek tényleges és komoly többletterhelést, azok mértéke és időtartama nem érte el a rendszerességet, ellátásuk nem igényelt komplex szaktudást, mivel átfedést mutattak a körzeti megbízotti feladataival. A többletfeladat-ellátás eseti vagy rendszeres jellege nem az összecszerúség, hanem a jogalap körében értékelendő, és az a fentebb kifejtettek szerint rendszeresnek minősült. A jogalkotó nem többletteher, hanem többletfeladat-ellátás esetére biztosította a megbízási díj megfizetését, azaz e juttatásra beosztástól és besorolástól függetlenül jogosulttá válik az, aki a beosztásába nem tartozó többletfeladatot ellátja.

[26] Az ítéltábla – annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít, – megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály (Hszt. 71. § (5) bekezdése) által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 75. %-ában határozta meg; ezen felül az általa figyelembe vett és az ítéletének [41]-[45] bekezdéseiben részletesen ismertetett mérlegelési szempontok a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdése szerinti kritériumok közé – amely a mérlegelendő szempontoknál a többletfeladat nagyságát, a megbízással járó többletterheket és a helyettesített szolgálati beosztásának besorolását nevesíti – beilleszthetők voltak. Ezen szempontokat az elsőfokú bíróság egyenként és összességében is értékelte. A többletfeladat gyakoriságából a többletfeladatok mértékére egyértelműen következtetni lehetett, azaz azt a bíróság értékelési körébe vonhatta. Ily módon a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság okfejtését ebben körben is osztotta. A másodfokú bíróság a fentiek okán az összecszerúség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 75%-ában történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; ennek tükrében a helytálló ítéleti döntés megváltoztatására nincs jogalap.

[27] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[28] A pervesztes alperes a Kp. 99.§ (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint – a fellebbezés benyújtásának időpontjára tekintettel a másodfokú eljárásban irányadó – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja, 3. § (4) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által a kifejtett érdemi munkával arányosan felszámított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[29] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű 83.485 forint fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[30] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdés alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[31] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

helység1, 2025. november 19.

dr. Kecskés Zsófia s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.	dr. Szeles Balázs György
s.k.		
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró